

Hét óra előtt tíz perccel a bemondónő leült az asztalhoz. Összerendezte a papírjait, még egyszer átfutotta a legfontosabb részeket, megigazította maga előtt a mikrofont. Pontosan hét órakor felolvasta a híreket.

A férfi aznap este is fáradtan ért haza a munkahelyéről. Hazafelé próbálta gondolatait kizárólag a vacsora köré csoportosítani, az lehetetlen, hogy mindig csak a gondjaival van elfoglalva! És végre a jó meleg előszoba. A kocsiiban valami baj lehet a fűtéssel, majd a kormányhoz fagytak az ujjai. Mire levette a cipőjét, már ott ugrándoztak körülötte a gyerekei, ez jólesett, csak ne visítoznának olyan hangosan... széthasad a feje... na, gyerekek, halkabban is lehet örülni...

A bemondónő szerette nézni a családokat, ahogy összegyűltek a nappaliban, csak az ő kedvéért, figyelték minden szavát. Csak azokat a lakásokat nem kedvelte, ahol a konyhában, a nagy ricsajban, tányércsörömpölés és vízcsobogás mellett szinte feleslegesnek érezte magát. Az idős nénik közelebb húzták foteljukat hozzá, hogy jobban lássanak, szerette átható almáspite- és dauerillatukat.

Volt ideje alaposan megfigyelni a vele szemben ülőket, állta a tekintetüket, csak néha pillantott a lapjaira. Amíg gyerekek voltak a szobában, csupa jó híreket mondott, új hidat avattak a Tiszán, megnyílt a nemzetközi kutyakiállítás. Ez a mai világ nem gyerekfűlnek való...

A konyhában már az asztalon gőzölgött a káposztafőzelék. A férfi ugyan ki nem állhatta a káposztát, de nem akarta megbántani a feleségét, hősiesen nekilátott, végül is ehető és legalább meleg.

A bemondónő tulajdonképpen csinos volt. Gesztenyebarna haját hátrafésülte, enyhe smink, öltözni is csak úgy öltözött, ahogy a bemondónők általában öltözni szoktak. Többen mondták, hogy milyen szép, kecses a lába. De az asztaltól ez úgyse látszik.

„... Matekból pedig két piros pont, az Enikő meghívott a születésnapjára holnapután...” „a mama telefonált, küldene birsalmát, ha a hétvégén lemennél érte a kocsival...”, a férfi szórakozottan hallgatta a szokásos beszámolókat, talán még válaszolt is néha, igazából nem gondolt semmire. Jó volt kicsit pihenni.

A bemondónő múlt hét kedden vette észre a férfit. Barna bőrfotelban ült, emlékszik még a kis zsámolyra is, amin a lábát pihentette. Ilyen végtelen kedvességgel még sosem nézte őt senki. Először kicsit zavarba jött, gyorsan lesütötte szemét, és úgy olvasta a következő hírt, a papírról. Összeszedte bátorságát, ismét felnézett. A kedves szempár még mindig őt figyelte.

Napról napra jobban felbátorodott, kihúzta magát, s a legszebb mosolyával izgalmas vagy éppen humoros hírekkel igyekezett szórakoztatni a férfit. Ehhez tehetsége volt, nagyon jó híreket tudott mondani. Már alig várta a hét órát, hogy újra láthassa őt. Ültek, és nézték egymást. Ezek nagyon meghitt pillanatok voltak. Ő lágy hangon duruzsolt neki, a férfi pedig hallgatta.

A férfi minden este megnézte a meccs előtt a híradót. Egykedvűen bámulta a tévét, nem érdekelté különösebben a politika, a világ katasztrófái, a háborúkat elítélte, de azért jó, ha tájékozódik az ember. Újságot csak ritkán olvasott.

Egy hete látta először, mégis úgy érezte, mintha évek óta ismernék egymást. Héttől negyed nyolcig. Tizenöt perc boldogság várt rájuk nap mint nap. A bemondónő bármit megadott volna ezekért a percekért. Boldog volt. A férfi minden kis mozdulatát ismerte, szerette, még az a kis pocak is tetszett neki, és olyan kedvesen üldögélt abban a fotelban, mint egy játékmackó. Jól állt neki a kékes fény, sejtelmesen csillogtak tőle a szemei.

Minden tökéletes volt, kivéve egy valamit. A feleségét. Először a karikagyűrűt vette észre, elpirult, és zavartan olyasmit motyogott, hogy a sztrájk még két napig folytatódik, és egy ember Baranyában kiugrott az ötödikről...

Aztán másnap látta is a nőt. Ott illegette magát, szaladgált a férfi körül, pont odaállt kettőjük közé, és onnan magyarázott a férjének. A bemondónő biztos volt benne, hogy szándékosan csinálja. Szét akarja választani őket.

Tíz perccel hét előtt a férfi leült a foteljébe. Unottan kapcsolgatta a csatornákat, kibontott egy sört, végül is péntek van, kicsit kirúgunk a hámból. A ma esti meccs jónak ígérkezik. A kettesen a híradó, aztán lottóhúzás, fél nyolckor pedig a hármason a középöntő.

Szabályos kis órarend, ez tetszett neki.

Pontosan hét órakor a kettesre kapcsolt. A bemondónő felolvasta a híreket.

Sikeres tárgyalások Brüsszelben, a csúcstalálkozón, csökkentik a benzinárakat, kiselefént született az állatkertben... A férfi kortyolt a söréből. A bemondónő mosolygott. Magyar tudóst is jelöltek idén Nobel-díjra... Nyílt az ajtó. A feleség csendben lépett a szobába, a bemondónő jól látta a sötétben is gúnyos mosolyát, ahogy odatörleszkedett a férfi mellé a fotelba. A bemondónőnek elcsuklott a hangja... de csak egy pillanatra, emelt hangon folytatta a felolvasást. Több folyó árad, harmadfokú árvízkezülséget rendeltek el, a termőföldek hetven százaléka víz alatt. Tovább romlott a forint, a befektetések veszélyben...

A feleség lassan a férfi vállára hajtotta fejét, együtt nézték a bemondónőt.

Három település maradt áram nélkül a pusztító orkán miatt... újra kitört az Etna! Tüntetés, gyújtogatás Párizs utcáin! Lezuhant egy repülőgép... egy közúti balesetben két ember életét veszítette!

A férfi szeme lassan lecsukódott. A felesége óvatosan kivette a kezéből a távirányítót. Milyen fáradt lehet szegény! Igaz, ma későn ért haza... A meccset videóról később is megnézheti, ezért nem ébresztené fel... Felállt a fotelból, és lekapcsolta a tévét. Mikor kiment, halkán becsukta maga mögött az ajtót.

Másnap a férfi nem nézte a híradót. Valahogy meghibásodhatott a parabolaantenna, a kettes csatornán nem volt adás.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Liktör Zsuzsa

Látó Szépirodalmi Folyóirat